

Sygn. akt II KK 339/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej,

w sprawie **R.G.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2007 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 9 marca 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 4 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Ka .../16

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w [...]

z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt II K .../15,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w [...] z dnia 7 grudnia 2015 r. R. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. w [...], działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci 736,81 g ziela konopi innych niż włókniste i za to został skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, za przestępstwo z art. 65 § 3 i 1 k.k.s., skazano go na karę grzywny.

Powyższy wyrok, w części dotyczącej skazania za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaskarżył apelacją oskarżony i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie opinii biegłego D. H. oraz protokołów ważenia suszu roślinnego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że:
 - a) „posiadany przez oskarżonego susz, zawierający powyżej 0,20% THC, składający się z łodyg i liści jest zieleм konopi innych niż włókniste, odpowiadającym definicji art. 4 pkt 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązującej w dacie czynu, podczas gdy do ustalenia tej treści można dojść wyłącznie po uprzednim ustaleniu, że susz pochodzi z roślin przed wytworzeniem kwiatostanu”,
 - b) zabezpieczony u oskarżonego susz ważył 736,81 g, podczas gdy z uzasadnienia wyroku wynika, że jego waga, podana z powołaniem się na protokoły ważenia, wynosiła 536,81 g.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony domagał się uchylenia wyroku w zaskarżonej części, jako niesprawiedliwego (art. 440 k.p.k.), i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w [...], wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2016 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I. rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nieprawidłowej i niepełnej kontroli odwoławczej wyrażającej się w nierozważeniu w sposób należyście wnikliwy zarzutów apelacji oraz nieuzasadnieniu w sposób wystarczający dlaczego uznał podniesione zarzuty za niezasadne, w szczególności w zakresie:

1. „zarzutu naruszenia art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów przyjętych za podstawę wyroku w postaci: a) opinii biegłego D. H. (k. 197, k. 322) skutkującą ustaleniem, że oskarżony posiadał 736,81 gramów ziela konopi innych niż włókniste, podczas gdy z powołanych dowodów wynika, że oskarżony posiadał susz w postaci łodyg i liści konopi, uzyskanego nie później niż w dniu 30 kwietnia 2015 roku z roślin o nieustalonej fazie rozwoju,

b) protokołów ważenia suszu koloru zielonego skutkującego błędnym ustaleniem, że oskarżony posiadał 736,81 gramów ziela konopi innych niż włókniste, podczas gdy z powołanych dowodów wynika, że oskarżony posiadał 536,845 gramów suszu w postaci łodyg i liści konopi, uzyskanego z roślin o nieustalonej fazie rozwoju,

2. zarzutu naruszenia art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów poprzez oparcie skarżonego wyroku na podstawie opinii Centrum Badań Kryminalistycznych w zakresie badań fizykochemicznych, której zakres zmierzał do wyparcia tez oskarżenia i wybiórczej interpretacji stanu faktycznego, nieuwzględniający wniosku braku wykazania czy dostarczony materiał porównawczy stanowi w tym stanie rzeczy stadium przed zawiązaniem kwiatostanu, co decydowało o odpowiedzialności z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

3. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, a polegającym na przyjęciu, że posiadany przez oskarżonego susz, zawierający powyżej 0,20% THC, składający

się z łodyg i liści jest zielem konopi innych niż włókniste, odpowiadającym definicji art. 4 pkt 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązującej w dacie czynu, podczas gdy do ustalenia tej treści można dojść wyłącznie po uprzednim ustaleniu, że susz pochodzi z roślin przed wytworzeniem kwiatostanu (wiechy),

4. zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez:

a) błędne uznanie, że posiadanie przez oskarżonego w okresie od 2013 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku suszu w postaci fragmentów łodyg miękkich i liści wyczerpuje znamiona czynu zabronionego określonego w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, która obowiązywała do dnia 1 lipca 2015 roku, pomimo iż według tej ustawy zachowanie oskarżonego należy uznać za prawnie obojętne,

b) wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że posiadanie przez oskarżonego 736,81 suszu w postaci łodyg miękkich i liści stanowi znaczną ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu wskazanego przepisu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

5. zarzutu obrazy art. 1 § 1 k.k. przez naruszenie zasady *nullum crimen sine lege*, zakazu stosowania w prawie karnym analogii i wykładni rozszerzającej na niekorzyść sprawcy oraz art. 4 § 1 k.k. przez naruszenie zasady *lex retro non agit* pociągające przyjęciu, że liście i łodygi stanowią ziele konopi innych niż włókniste niezależnie od stadium rozwoju rośliny, z której pochodzą, podczas gdy jest to niezgodne z definicją legalną ziela konopi innych niż włókniste wskazaną w art. 4 pkt 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu”;

II. rażące naruszenie art. 4 pkt 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że „zmiana tego przepisu ma jedynie charakter redakcyjny, wynikający z problemów interpretacyjnych, a nie jest w zakresie penalizacji zachowania”.

W konkluzji kasacji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w [...] w pisemnej odpowiedzi na kasację postulował uchylenie zaskarżonego wyroku, wobec zasadności podniesionego w niej zarzutu rażącego naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zakresie dotyczącym kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do ilości posiadanego przez oskarżonego ziela konopi. Prokurator Prokuratury Krajowej, występująca na rozprawie kasacyjnej, wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w zakresie, w jakim zarzuca rażące naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na nieprawidłowej kontroli odwoławczej – nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących ilości posiadanego przez oskarżonego suszu roślinnego w postaci ziela konopi innych niż włókniste.

Obrońca w apelacji kwestionował przyjętą przez Sąd pierwszej instancji masę posiadanego przez oskarżonego środka odurzającego wskazując, że zsumowanie podanych w uzasadnieniu wyroku wyników ważenia zawartości poszczególnych pojemników i pudełek, w których był on przechowywany daje łączną ilość o 200 g niższą, od przyjętej w opisie przypisanego czynu.

Sąd odwoławczy rozważając te zarzuty słusznie uznał, że akurat w tym zakresie nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego ani błędu w ustaleniach faktycznych, lecz do omyłki pisarskiej, jako że Sąd Rejonowy w [...] omyłkowo przyjął, iż w tekturowym pudełku z napisem „Puma” znajdowało się 53,467 g netto suszu roślinnego, podczas gdy było go 253,467 g. Zsumowanie masy zabezpieczonego w toku przeszukania suszu

roślinnego dawało więc taką jego ilość, jaką przyjął Sąd pierwszej instancji, a więc 736, 81 g.

Rację ma jednak prokurator, twierdząc w pisemnej odpowiedzi na kasację, że zaskarżony wyrok w tym zakresie zapadł z rażącym naruszeniem art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., gdyż utrzymano nim w mocy wadliwy wyrok Sądu pierwszej instancji. Wadliwość ta sprowadza się do przypisania oskarżonemu większej - niż faktycznie posiadana - ilości środka odurzającego.

Z akt sprawy wynika, że zabezpieczony w trakcie przeszukania mieszkania oskarżonego susz roślinny został poddany badaniu przy użyciu testera narkotykowego oraz ważeniu. Siedem protokołów ważenia tego suszu roślinnego operuje danymi masy netto (k. 49, 51, 53, 55, 57, 59 i 61). Natomiast ósmy - podaje masę brutto, czyli zarówno masę środka odurzającego, jak i jego opakowania, tj. białego tekturowego pudła (k. 63). Z treści tego protokołu wynika, że masa suszu oraz pudła, w którym on się znajdował, wynosiła 202,143 g brutto. Do tego protokołu przytwierdzono dwie kartki, stanowiące prawdopodobnie wydruk pochodzący z drukarki wagi: jeden z wydruków wskazuje na 202,143 g, zaś drugi na 81,691 g, przy czym towarzyszy mu dopisek o treści „samo pudło”. Nie ma natomiast żadnych danych pozwalających na identyfikację autora tego dopisku. Wątpliwości dotyczących tej kwestii nie wyjaśnił Sąd pierwszej instancji. Nie dostrzegł ich również Sąd odwoławczy. Przyjęcie założenia, że dopisek ten został poczyniony przez przeprowadzającego czynność ważenia, upoważnia do wnioskowania, iż faktycznie masa suszu oraz pudła, w którym się on znajdował wynosiła łącznie 202,143 g, zaś masa pudła 81,691 g. W świetle powyższego masa samego suszu wynosiła 120,452 g. Tym samym łączna masa zabezpieczonego u oskarżonego suszu roślinnego – ziela konopi innych niż włókniste wynosiła 655,154 g, a nie jak przyjęto w opisie przypisanego czynu – 736,81 g.

W świetle powyższego podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zakresie odnoszącym się do ilości posiadanego przez R.G. środka odurzającego jest zasadny. Kontrola odwoławcza wyroku Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do tej kwestii nie była bowiem prawidłowa. Wprawdzie obrońca oskarżonego omawianego tu uchybienia wprost w apelacji nie podniósł, lecz nie ulega

wątpliwości, że obowiązek jego dostrzeżenia i korekty istniejącej wadliwości ciążył na tym Sądzie już z uwagi na te - sformułowane w apelacji zarzuty - w których ilość przypisanego oskarżonemu środka odurzającego była kwestionowana.

W tej sytuacji, Sąd odwoławczy utrzymując w mocy wadliwy, bo przypisujący oskarżonemu posiadanie zawyżonej ilości środka odurzającego, wyrok Sądu pierwszej instancji dopuścił się rażącego naruszenia wskazanych powyżej przepisów prawa procesowego. Z uwagi na charakter i rangę tego uchybienia nie można na obecnym etapie postępowania wykluczyć, że miało ono istotny - w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. - wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w tym zwłaszcza na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i uznając, że jego korekta będzie możliwa w instancji odwoławczej, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...] w postępowaniu odwoławczym. Rzeczą tego Sądu będzie ponowne rozpoznanie wniesionych apelacji w omówionym powyżej zakresie. Usunięcie wątpliwości co do autorstwa dopisków na wydruku, stanowiącego załącznik do protokołu ważenia (k. 63) oraz ustalenie faktycznej wagi netto znajdującego się tam suszu roślinnego, pozwoli na skorygowanie opisu przypisanego oskarżonemu czynu w części dotyczącej ilości posiadanego przezeń środka odurzającego. Ponadto, co zrozumiałe, aktualną stanie się także kwestia kwalifikacji prawnej tego czynu oraz wymiaru kary.

W sytuacji, gdy rozpoznanie zarzutów naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. okazało się wystarczające do zdecydowania o uchyleniu zaskarżonego wyroku Sąd Najwyższy, działając na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. uznał, że badanie zasadności pozostałych zarzutów rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego jest bezprzedmiotowe. Można jedynie wskazać, że analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, iż odpowiedź Sądu odwoławczego na te zarzuty apelacji, w których obrońca oskarżonego kwestionował ustalenia Sądu Rejonowego w [...] w zakresie, w jakim ten Sąd uznał, że zabezpieczony w mieszkaniu oskarżonego susz roślinny stanowi środek odurzający w rozumieniu art. 4 pkt 26 w zw. z art. 4 pkt 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.), w brzmieniu tej ustawy obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., oraz że stanowi on znaczną ilość w

rozumieniu art. 62 ust. 2 u.p.n., co obecnie uczynił przedmiotem zarzutów kasacji, jest wyczerpująca.

Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które spełnia wymagania ustawowe określone w art. 457 § 3 k.p.k., daje podstawy do stwierdzenia, że kontrola instancyjna wyroku Sądu pierwszej instancji w tym zakresie była prawidłowa. Sąd Okręgowy w [...] rozważył bowiem wnikliwie pozostałe zarzuty zawarte w tym środku odwoławczym i podał w uzasadnieniu dlaczego uznał je za niezasadne. Dotyczy to również kwestionowanej w apelacji oceny opinii biegłego D. H.

Odnosząc się natomiast do podniesionego w kasacji osobno zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego – art. 4 pkt 37 u.p.n., polegającego na wyrażeniu przez Sąd odwoławczy błędnego poglądu prawnego, że zmiana tego przepisu ma jedynie charakter redakcyjny, wynikający z problemów interpretacyjnych, w pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, iż identyczne w tym względzie stanowisko wyraził Sąd pierwszej instancji. Spotkało się to z krytyką obrońcy oskarżonego, który w apelacji utrzymywał, że celem omawianej zmiany ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii była „penalizacja zachowań, które dotychczas nie były przestępstwem z uwagi na brak możliwości dowodzenia fazy rozwoju konopi w przypadku zabezpieczenia wyłącznie suszu łodyg i liści, a nie całej rośliny”. Kwestionowany w kasacji pogląd Sądu odwoławczego jest więc jego odpowiedzią na zarzut apelacji.

Jest to odpowiedź prawidłowa w tym znaczeniu, że istotnie zmiana przepisu art. 4 pkt 37 u.p.n. dokonana ustawą z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 875) nie miała takiego charakteru, jaki przypisuje jej skarżąca, ani wpływu na wnioski opinii biegłego.

Przed przedstawieniem argumentacji świadczącej o trafności w tej kwestii stanowiska sądów obydwu instancji najpierw przypomnieć trzeba, że zgodnie z przepisem art. 4 pkt 26 u.p.n. środkiem odurzającym jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik Nr 1 do ustawy. Z treści załącznika Nr 1 do ustawy wynika zaś m.in., że środkiem

odurzającym jest ziele konopi innych niż włókniste. Zgodnie z art. 4 pkt 4 u.p.n., konopie to rośliny z rodzaju konopie (*Cannabis* L.), natomiast wedle art. 4 pkt 5 przywołanej ustawy, konopie włókniste to rośliny z gatunku konopie siewne (*Cannabis sativa* L.), w których suma zawartości delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego (kwasu delta-9-THC-2-karboksylowego) w kwiatowych lub owocujących wierzchołkach roślin, z których nie usunięto żywicy, nie przekracza 0,20% w przeliczeniu na suchą masę. Punkt 37 art. 4 (w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r.) określał zaś, że ziele konopi innych niż włókniste są „kwiatowe lub owocujące wierzchołki konopi, z których nie usunięto żywicy, a w przypadku roślin w stadium przed zawiązaniem wiechy - liście i łodygi konopi”. Wskutek wejścia w życie ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 875) przepis art. 4 pkt 37 otrzymał brzmienie zgodnie, z którym ziele konopi innych niż włókniste jest każda naziemna część rośliny konopi (pojedyncza lub w mieszaninie), z wyłączeniem nasion, zawierająca powyżej 0,20% sumy delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego (kwasu delta-9-THC-2-karboksylowego).

Ocena zasadności argumentacji zaprezentowanej w kasacji powinna zostać przeprowadzona w realiach konkretnej sprawy. Przechodząc zatem na grunt rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, że z opinii z zakresu badań fizykochemicznych z dnia 22 lipca 2015 r. sporządzonej przez Centrum Badań Kryminalistycznych w „M.” s.c. w S. wynika, iż zabezpieczone u oskarżonego zasuszone substancje roślinne w postaci fragmentów łodyg miękkich i liści zawierały kannabinoidy, w tym delta-9-tetrahydrokannabinol o stężeniu powyżej 0,5 % i stanowiły ziele konopi innych niż włókniste w rozumieniu art. 4 pkt 37 u.p.n. (w brzmieniu tego przepisu nadanym ustawą z dnia 24 kwietnia 2015 r.), należące do środków odurzających z grupy I-N i IV-N Wykazu Środków Odurzających (załącznik 1 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. (k. 322) o przeciwdziałaniu narkomanii) (k. 197-199). Z kolei w opinii uzupełniającej z dnia 4 listopada 2015 r. biegły uszczegółowiając wnioski opinii wskazał m.in., że w badanym materiale nie stwierdzono ukształtowanych kwiatostanów (pkt 1 opinii). Wprawdzie biegły także w tej opinii nie podał wprost, na jakim etapie wzrostu mogły być krzewy konopi, z

których pochodziły badane łodygi i liście, stwierdził jednak, że w badanym materiale nie było ukształtowanych kwiatostanów (owocujących szczytów roślin) (pkt 1 opinii). Z kolei w punkcie 3 opinii podkreślił, że w myśl definicji zawartej w pkt 37 art. 4 u.p.n. w brzmieniu tego przepisu przed 1 lipca 2015 r. za ziele konopi uznawano m.in. liście i łodygi roślin – w przypadku roślin przed zawiązaniem kwiatostanów. Wskazał także, że do bezpośredniego zażywania używane są kwiatostany, liście i łodygi miękkie (nie zdrewniałe) konopi (zdanie drugie, punkt 3 opinii). Powyższe prowadzi do wniosku, że zabezpieczone u oskarżonego zasuszone substancje roślinne w postaci łodyg miękkich i liści, pochodziły z krzewów konopi znajdujących się w stadium przed zdrewnieniem łodygi, gdyż tylko w tym stadium rozwoju rośliny, jej liście i łodygi nadawały się do zażycia w celu odurzenia. Nie można też tracić z pola widzenia, że biegły w badanych próbkach stwierdził stężenie delta-9 tetrahydrokannabinolu na poziomie 0,5% – 0,8%. Jest to zaś istotne kryterium umożliwiające zaliczenie suszu konopi do środka odurzającego. Stężenie tej substancji niższe niż 0,20% w przeliczeniu na suchą masę nie pozwala bowiem w ogóle na zaliczenie takiego suszu do środka odurzającego pochodzenia roślinnego (art. 4 pkt 5 u.p.n. *a contrario*). W tych okolicznościach zmiana definicji „ziela konopi” dokonana nowelą z dnia 24 kwietnia 2015 r. nie mogła mieć i nie miała wpływu na końcowe wnioski ekspertyzy z dnia 22 lipca 2015 r. – co podkreślił także biegły w punkcie 5 uzupełniającej opinii z dnia 4 listopada 2015 r.

Odwołać się ponadto trzeba do uzasadnienia projektu ustawy nowelizującej z dnia 24 kwietnia 2015 r., że wprowadzona tą ustawą zmiana definicji ziela konopi ma na celu jedynie usunięcie trudności interpretacyjnych i dowodowych wynikających z podziału na różne etapy wegetacji rośliny konopi oraz związanych z funkcjonowaniem dwóch definicji konopi. Szczególną uwagę należy zwrócić na dwa argumenty. Po pierwsze, że „liście i łodygi konopi zawierają znaczne ilości THC i są stosowane jako środek odurzający, nie ma więc powodu, aby je wyłączać z kontroli”. Po drugie, że „nowa definicja pozwoli jednoznacznie określić środek odurzający (...) gdy w zmielonym suszu znajdują się części roślin nieposiadające THC oraz części roślin zawierające powyżej 0,20% ww. substancji, brana będzie pod uwagę wartość THC w całej zatrzymanej próbce suszu”. Z powyższego wynika,

że takich trudności nie będzie i nie było pod rządem poprzedniej ustawy w sytuacji, gdy w zmielonym suszu wszystkie części roślin zawierają powyżej 0,2% THC i to nawet wówczas, gdy zabezpieczony susz składa się wyłącznie z liści i łodyg miękkich. A tak przecież – jak wynika z opinii biegłego - było w niniejszej sprawie.

Brak jest przeto wystarczających podstaw do podzielenia stanowiska skarżącej, że omawiana tu zmiana wiąże się z rozszerzeniem definicji ziela konopi innych niż włókniste z art. 4 pkt 37 u.p.n. na części rośliny konopi dotąd nią nie objętych, a w konsekwencji rozszerzeniem penalizacji przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na zachowania do dnia 30 czerwca 2015 r. prawnie obojętne.

W świetle powyższego nie można podzielić zarzutu obrońcy oskarżonego o rażącym naruszeniu przez Sąd Rejonowy w [...], a następnie przez Sąd Okręgowy w [...], prawa materialnego - przepisów art. 4 pkt 37 u.p.n. oraz art. 4 § 1 k.k., jako że ustalone zachowanie skazanego R.G. polegające na posiadaniu wbrew przepisom ustawy znacznej ilości (a więc takiej, która wystarczy do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu osób) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste zarówno przed dniem 1 lipca 2015 r., jak i po tym dniu, stanowiło czyn zabroniony określony w art. 62 ust. 2 u.p.n.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.